

Oponentský posudek

Karolínu Františovu si pamatuji ze zkouškových, i 4ručních vystoupení jako pianistku muzikální a technicky skvěle vybavenou. Tyto a další vlastnosti prokázala v nebývalé míře na svém absolventském bakalářském koncertu 2.3.2019 v sále Martinů.

Již Bachova Fantasia e moll BWV 914 se vyznačovala krásným zvukem, pevným, leč pružným rytmem. Na jedné straně rozevláté recitativy byly logicky postaveny proti fugatovým sekcím. Bylo znát, že interpretka má tuto skladbu dobře zažitou. Fuga byla plna napětí a byla vygradována do zdárného konce.

Mozartova sonata B dur byly hrána v pečlivě vycizelovaném zvuku v pastelových odstínech, neforzírovaně a vzdušně. Pomalá věta v takřka ideálním tempu Adagio krásným, měkkým tónem – až člověk litoval, že provedení bylo bez repetice, škoda, že jsme nemohli tu krásu slyšet dvakrát. Třetí věta byla hrána s vtípem i závěrečně vypointovaným koncem.

Skrjabinova sonata č. 2 zaujala již od začátku svým tajemným „vynořováním“ z ničeho, ale další stránky překypovaly emocemi, přitom celá expozice byla dovršena v pp, aby o to více zapůsobila gradace v provedení.

Po cestě z koncertu jsem přemýšlel o tom, jak mě první /a nakonec i druhá půle koncertu/ vtáhla „do děje“ Nechci použít u Mozarta rčení „notoricky“ známá sonata – ale KV 570 B dur jsem slyšel možná v desítkách provedení – čili ji znám. Čím jsem byl tak zaujat, že jsem Mozarta poslouchal „jako poprvé?“ A u Skrjabinova jsem si uvědomil svou roli: že bych měl místo užívání si hudby – oponovat. A tak jsem po koncertu v tramvaji přišel na jednu výtku, či otázku – zda by 2. věta Skrjabinova nemohla být „zlověstnější“ - ale to už je tak subjektivní idea, že ji do posudku nedám.

Závěrečnou skladbou před pauzou byla Busoniho úprava slavné Chaconny. Pianistka jakoby vycházela z houslového originálu, hrála neobyčejně kultivovaně, preferovala rafinované finesy Busoniho, stavěla velké gradující plochy a přitom fortissimo nikdy neznělo surově – vždy kultivovaný zvuk.

V druhé půli zaznělo trio Arenského s houslistou Filipem Zaykovem a celistou Vilémem Petrasem. V této krásné, romantické skladbě se ukázalo, jak pianistka svým temperamentem, zvukovou přizpůsobivostí, celkovým časovým i zvukovým průběhem byla hlavní protagonistou a inspirujícím členem ansámblu.

Františová má v sobě sílu ve slabé dynamice sdělovat vše, co je v hudbě. Možná, že její nejsilnější a nejvýmluvnější momenty byly v místech dynamicky nejslabších, ale také nejsdělnějších.

Práce Karolíny Františové se věnuje klavírnímu triu. Je rozdělena do několika oddílů. V prvních třech kapitolách píše absolventka o této komorní sestavě v klasicismu, romantismu a 20. století. Další statě jsou věnovány zásadám komorní hry, řeší praktické otázky jako např. otevřeného, či zavřeného klavíru, ale také problémy s pedalizací i práci s textem. Velice zajímavou kapitolou je /např. triové desatero, kde dává rady nejen hudební, ale taky praktické /vztahové, osobnostní a jiné. A možná nejzajímavější jsou závěrečné kapitoly, kde se podrobně rozepisuje o soutěžích, jejich úskalích a přednostech. Velmi čtivý, popularizační „Bedeker“ nejen pro komorní hráče!

Za koncert i práci navrhuji hodnocení A

doc. Boris Krajný